

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 540/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 589/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 589/2014 (ďalej aj „namietane konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) prebieha pod sp. zn. 12 C 6/2012 konanie, v ktorom sa ako navrhovateľ domáha proti odporcovi – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky nemajetkovej ujmy za prietahy v inom občianskoprávnom konaní. Dňa 11. júna 2014 podal proti arbitrárnemu rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré bolo predložené na rozhodnutie krajskému súdu 3. septembra 2014 a do podania tejto ústavnej sťažnosti o ňom nebolo rozhodnuté. Vec považoval po právnej a skutkovej stránke za jednoduchú, avšak pre neho za mimoriadne významnú. Zdôraznil, že k prietahom v odvolacom konaní neprispel.

3. Sťažovateľ sa domáhal aj finančného zadosťučinenia vo výške 2 500 €, čo zdôvodnil stavom právnej neistoty, bezmocnosti, beznádeje a psychickej ujmy.

4. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu prijať sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodnúť:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní č.k. 5Co/589/2014 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 5Co/589/2014 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

5. K sťažnosti sťažovateľa sa krajský súd vyjadril podaním z 28. júna 2017 pod sp. zn. 1 SprV 290/2017. Uviedol, že vec okresného súdu sp. zn. 12 C 6/2012 mu bola predložená na konanie a rozhodnutie 8. januára 2015 (predtým 3. septembra 2014), pričom spis bol v priebehu odvolacieho konania zapožičaný prvostupňovému súdu na účel vybavenia žiadosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Do pozornosti ústavného súdu dal krajský súd skutočnosť, že rozsudkom krajského súdu z 30. mája 2017 bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 6/2012 zo 7. mája 2014. Zároveň zdôraznil, že neeviduje sťažnosť sťažovateľa na prietahy v súdnom konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa preskúmal z pohľadu splnenia všeobecných a osobitných náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50), oboznámil sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 6/2012 a dospel k záveru, že jeho sťažnosti nie je možné vyhovieť.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu alebo už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské

práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť aj vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

13. Z obsahu predmetného spisu je nesporné, že odvolacie konanie pred krajským súdom bolo začaté 3. septembra 2014, keď bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa. V čase od 19. marca 2015 do 31. marca 2015 sa spis nachádzal na okresnom súde, ktorému bol zapožičaný na účel vybavenia žiadosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Rozsudkom vyhláseným 30. mája 2017 potvrdil krajský súd rozsudok prvostupňového súdu a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok krajského súdu doručovaný účastníkom konania 28. júna 2017 prevzal sťažovateľ 18. júla 2017 a odporca 29. júna 2017, v dôsledku čoho sa stal rozsudok právoplatným. Z obsahu spisu nevyplýva, aby bol predmetný spis predložený krajskému súdu opakovane 8. januára 2015.

14. Napriek tomu, že odvolacie konanie na krajskom súde trvalo takmer tri roky a celá vec bola právoplatne skončená až po podaní sťažnosti, ústavný súd nevzhliadol priestor na dosiahnutie nápravy vyslovením porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd približne dva týždne po podaní sťažnosti vykonal úkony smerujúce k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa v ňom namietanom postupe krajského súdu, v dôsledku čoho nemohol už ani porušovať jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K náprave pristúpil krajský súd bez vedomosti o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, keďže táto bola doručená krajskému súdu na vyjadrenie až 14. júna 2017.

15. Ústavný súd opakovane judikoval, že ústavná sťažnosť v prípade priet'ahov v konaní zohráva významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07). V súlade s ustálenou judikatúrou ústavný súd v danom prípade konštatuje, že po dosiahnutí stavu právnej istoty sťažovateľa stráca vyslovenie porušenia jeho práva svoj praktický význam a takéto rozhodnutie ústavného súdu by nadobudlo formalistický rozmer.

16. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017